

В началото на 70-те години е поръчана подготовката на редица доклади за реформи. Те служат за канализирането на комуникационни процеси в европейската политика, за намаляването на натиска на проблемите и за управлението на кризите. По своето съдържание те са насочени към повишаване на ефективността и прозрачността на процеса на вземане на решения в ЕО. Кризите и стагнацията на ЕО през 60-те години довеждат до връщане към определени представи на междуправителствената концепция: създадено е т. нар. Европейско политическо сътрудничество (ЕПС). То представлява основният инструмент за координация на външната политика на държавите членки на ЕО. На 27 ноември 1970 г. външните министри се споразумяват за принципите и начините на процедиране при по-тясното политическо сътрудничество, така както те са изложени в подготовения от висши служители на външните министерства доклад "Давиньон".

Несигурността по отношение на перспективната цел кара ЕО не само да постави нови институционални акценти, но и да формулира една обща рамка със споразумение за изграждане на "Европейски съюз". Изпълването на това понятие със съдържание трябваше да извърши докладът "Тиндеманс". Този доклад от 29 декември 1975 г., наречен на името на тогавашния белгийски министър-председател Лео Тиндеманс, определи за Европейския съвет, който бе учреден на конференцията на държавните и правителствените ръководители, ролята на орган за вземане на решения. "Докладът за Европейския съюз" изтъква най-вече необходимостта от европейска интеграция, ако е необходимо и на "две скорости". Със силно подчертаване на съдържателните въпроси на европейската политика Тиндеманс формулира свой собствен подход, който в прецизна форма може да бъде обозначен с израза "прагматичен минимализъм".

Интензивната дискусия за реформи не без основание започва през първата половина на 70-те години. В този момент централните постановки на Римските договори (изграждане на общи институции; включване в Общността на ключови политически сфери като селското стопанство, мирното използване на атомната енергия, общия пазар, свобода на преселване) са изпълнени. Статуквото на интеграцията в началото на 70-те години изисква допълване с други мерки:

- Стагнацията на институциите налага реформа на отделните органи и формирането на нови институции;
- Общият пазар се нуждае от допълване чрез обща икономическа и валутна политика;
- Икономическите различия в рамките на ЕО принуждават към формиране на обща регионална и социална политика;
- Преминаването към системата за финансиране на ЕО със собствени средства изисква разширяването на правомощията на Европейския парламент специално в бюджетната политика;
- Общата външна търговия и голямата икономическа тежест на ЕО изискват обща външна политика.